

Wrocław, 28. 03. 2021

dr hab. Teresa Sawicka

Akademia Sztuk Teatralnych im. St. Wyspiańskiego w Krakowie.

Wydział Aktorski we Wrocławiu

Recenzja

Osiągnięć artystycznych i pedagogicznych pani Ewy Wencel w związku z postępowaniem o nadanie jej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne teatralnych.

Postępowanie prowadzi:

Uczelniana Komisja do Spraw Stopni

Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi.

Dorobek artystyczny pani Ewy Wencel onieśmiela, wzbudza szczerzy podziw i szacunek! Jej aktywność na wielu polach związanych ze sztuką jest imponująca, zaś bogactwo talentów nie do przecenienia.

Ewa Wencel – aktorka

Opole, Łódź, Szczecin, Warszawa - te cztery miasta na mapie teatralnej Polski składają się na drogę życiową i artystyczną pani Ewy Wencel.

Urodziła się w 15 sierpnia 1955 roku w Opolu. Zanim spełniła swoje marzenia o pracy w teatrze, studiowała budownictwo lądowe i ekonomię. Dwa lata poświęcone tym kierunkom uczyniły ją, jak sama wspomina w Autoreferacie, „samodzielną, dorosłą i odpowiedzialną za siebie osobą”. I chociaż w progi wymarzonej Uczelni Artystycznej, PWSFTviT, w wstąpiła dopiero po trzeciej próbie, to cztery lata później, w roku 1980, ukończyła ją z wyróżnieniem, zaś po latach zasilila grono jej pedagogów.

Pierwsza zawodowa scena to Teatr Polski w Szczecinie. Pierwsze zadanie - tytułowa rola w dramacie J. Słowackiego *Lilla Weneda* w reż. Janusza Bukowskiego. Debiut owocuje nie tylko uznaniem krytyki i widzów ale przynosi też pierwszy aktorski laur w postaci Nagrody Artystycznej Młodych przyznawanej przez gazetę Głos Szczeciński.

Następna propozycja w TP w Szczecinie to Klara w *Ślubach panieńskich* A. Fredry w reż. A. Zaorskiego. Gra też główną rolę w trzyodcinkowym Teatrze Telewizji pt. *Małgosia kontra Małgosia*. Zadania te są doskonałym polem do szlifowania warsztatu aktorskiego i poszukiwania własnego tonu w trudnej aktorskiej sztuce. Pani Ewa wykorzystuje je w pełni, czego efektem są kolejne znakomite kreacje mające znaczący wpływ na jej dalsze artystyczne losy.

Następną sceną na której gości jest Teatr Powszechny w Łodzi. Tam, z sukcesem, wciela się w kolejne role. Są to m.in. Kaśka w *Igraszkach z Diabłem* J. Drdy w reż. J. Grudy czy Klarysa w *Słudze dwóch panów* Goldoniego, i wiele, wiele innych. Zostaje również asystentką prof. J. Kwapisza w PWSFTviT doświadczając po raz pierwszy trudów pracy ze studentami.

W roku 1982 spełnia się jej marzenie o pracy w Stolicy i otrzymuje propozycję angażu w Teatrze na Woli w Warszawie. W ciągu trzech lat pracy na tej scenie wciela się w wiele ról pod kierunkiem znakomitych reżyserów takich jak Maciej Wojtyszko czy Andrzej Zaorski. W roku 1985 przenosi się do teatru Kwadrat. Pracuje tam do dzisiaj i okazuje się, że równie dobrze radzi sobie w repertuarze komediowym. I nie tylko. Gra w farsach, spektaklach muzycznych i sztukach kryminalnych. Tworzy wspaniałe role pod kierunkiem uznanych reżyserów - Wojciecha Pokory, Jana Świderskiego, Radosława Piwowarskiego, Marcina Sławińskiego, Jana Kobuszewskiego i wielu innych. Do współpracy zaprasza ją telewizja. Sukcesy, które tam odnosi dowodzą, że sztuka aktorska była trafionym życiowym wyborem. Partnerują jej najwięksi - Mariusz Dmochowski, Jerzy Radziwiłłowicz, Marian Opania czy Krystyna Janda. Różnorodność scenicznych wcieleń, cały dorobek teatralny, telewizyjny i radiowy pani Ewy Wencel budzi zachwyt i fascynuje. Sprawność warsztatowa pozwala jej ominąć wszystkie pułapki w każdej niemal roli. Niebywała wprost wrażliwość na aktorską prawdę nie dopuszcza fałszu w najmniejszym stopniu, a inteligencja pozwala na dogłębne rozumienie postaci w które się wciela.

Momentem przełomowym w jej aktorskiej karierze jest znakomita, wielokrotnie nagradzana w kraju i za granicą, kreacja w filmie Krzysztofa Krauzego *Plac Zbawiciela*. Film ten, jak sama

to określa, był „punktem zwrotnym” w jej karierze zawodowej, ponieważ po raz pierwszy uczestniczyła w procesie tworzenia scenariusza. Doświadczenie to zaowocowało kolejnym wyzwaniem na jej artystycznym szlaku - scenopisarstwem. I tak znakomita aktorka wzbogaca swą aktywność zawodową o nową dziedzinę sztuki.

Ewa Wencel – scenarzystka

W roku 2007 producent serialu telewizyjnego Michał Kwieciński i scenarzysta Jarosław Sokół proponują pani Ewie współpracę scenariuszową przy telewizyjnym projekcie *Czas Honoru*. Na planie serialu spędza osiem lat. Nie tylko gra w nim z powodzeniem jedną z głównych postaci, Helenę, lecz także go współtworzy jako scenarzystka. Osiem lat, do roku 2014, dzieli swój czas pomiędzy teatr, pisanie i plan zdjęciowy. Zdobywa kolejne doświadczenia podpatrując jak wygląda proces produkcji, obsadzania ról i poszukiwanie innych twórców, niezbędnych do nadania dziełu ostatecznego kształtu. W 2013 roku zostaje zatrudniona w PWSFTviT w Łodzi, gdzie po czterech latach uzyskuje stopień doktora sztuki w dziedzinie sztuk teatralnych.

Osiem lat współtworzenia scenariusza ugruntowało jej pozycję również w tej dziedzinie.

Młody Piłsudski

W lutym, 2018 roku, pani Ewa Wencel podejmuje jedno z największych wyzwań w swojej karierze - pisze scenariusz do serialu *Młody Piłsudski*. Uważa ten projekt za swoje największe osiągnięcie artystyczne i najtrudniejsze wyzwanie po obronie doktoratu a przed przystąpieniem do habilitacji. Wspólnie Jarosławem Sokółem - producentem kreatywnym, reżyserem - Jarosławem Marszewskim, operatorami - Michałem Sobocińskim i Wojciechem Selużyckim oraz kompozytorem Bartkiem Chojnackim tworzą trzynastoodcinkowy serial, któremu poświęcają trzy lata swojego życia. Pani Ewa nie tylko wykorzystuje swoje doświadczenia w pracy przy poprzednim telewizyjnym projekcie, ale poszerza pole działania o kolejne zadania. I tak, oprócz pisania scenariusza, pełni funkcję drugiego reżysera, co wiąże się z kolejnymi rozlicznymi obowiązkami jak komponowanie obsady, udział w zdjęciach próbnych, analizy stolikowe, praca z debiutantami i wiele innych.

Młody Piłsudski to serial historyczno – biograficzny. Opowiada losy jednego z najbardziej rozpoznawalnych Polaków. Skupia się jednak na młodzieńczym etapie jego życia. Postać zbudowana jest nieszablonowo, bez lukru i czołobitności. *Młody Piłsudski* grany brawurowo acz powściągliwie przez Grzegorza Otrębskiego przedstawiony jest jako człowiek pełen

wątpliwości a nawet słabości. Jest to wielkim walorem scenariusza i takiej właśnie konstrukcji postaci. Pozwala nam bowiem zbliżyć się do bohatera opowieści na tyle, żeby poznać jego charakter, rozterki i motywacje działania. Scenariusz i film pozwala śledzić losy bohatera z zapartym tchem. Służą temu również wyśmienicie zbudowane postaci drugoplanowe grane przez takich znakomitych aktorów jak Krzysztof Dracz, Marek Kalita, Adam Szczyszczaj i inni. I oczywiście Ewa Wencel, która wciela się tu w rolę ciotki Lipmanówny. Obrazu dopełniają znakomite zdjęcia, ciekawa, niekonwencjonalna muzyka, dobrze dobrane kostiumy i interesujące zdjęcia. Warto też odnotować, że serial nie jest pozbawiony poczucia humoru, co czyni go jeszcze bardziej pociągającym w odbiorze. Nie sposób nie wspomnieć o doskonale przez scenarzystów nakreślonym tle historycznym serialu. Imponująca praca i monumentalny efekt.

Opis projektu Młody Piłsudski autorstwa pani Ewy Wencel dowodzi jak nietuzinkową osobą jest nasza bohaterka, jak wiele talentów posiada i jak wiele barier pokonała ku artystycznej doskonałości. I to na tylu polach. Uznanie wzbudza także fakt jak wiele serca i energii wkłada w każde z powierzonych jej zadań i jak w każdym z nich dąży do perfekcji. Swoje zmagania na planie serialu i cały proces twórczy opisuje w sposób arcyciekawy i zajmujący. Film Młody Piłsudski jest obrazem niezwykle zajmującym, relacje między postaciami i dialogi skonstruowane znakomicie, zaś aktorzy w nim występujący, w tym pani Ewa Wencel, grają koncertowo.

Dorobek naukowy i pedagogiczny

Tytuł magistra sztuki uzyskuje w 1980 roku.

W roku 2002 otrzymuje świadectwo ukończenia studiów podyplomowych w zakresie Menadżerów Kultury.

Stopień doktora sztuki zostaje jej nadany Uchwałą Rady Wydziału Aktorskiego PWSFTviT im L. Schillera w Łodzi w dniu 20.12.2017 r.

Od roku 20.12.2013 do 30.01.2018 r pracuje na stanowisku asystenta a następnie, po dzień dzisiejszy na stanowisku Adiunkta.

Nie można nie wspomnieć o działalności pedagogicznej pani Ewy Wencel. Od roku 2013 prowadzi na PWSFTviT zajęcia z wiersza. Wprowadza młodych aktorów w arkana różnorodnych form poetyckich od klasyki począwszy na wierszu współczesnym kończąc. I znowu trzeba odnotować, że robi to perfekcyjnie i z wielkim zaangażowaniem. Jest, jak w

każdym wycinku swojej działalności, doskonale przygotowana merytorycznie i w pełni profesjonalna.

Trudno przejść obojętnie obok dorobku artystycznego pani Ewy. Upór i wola walki w drodze do osiągnięcia zamierzonego celu budzi podziw, a zachwyca to, że cel swój osiągnęła nie tracąc po drodze wrażliwości i woli działania w zgodzie ze swoimi wartościami. Bezcenna i jakże deficytowa w dzisiejszej dobie, jest towarzysząca tej walce - pokora. Podziwiać należy szacunek i powagę z jakimi traktuje partnerów, współpracowników i odbiorcę.

Z uwagą i przyjemnością śledziłam artystyczne losy pani Ewy Wencel. I z równie wielką przyjemnością pragnę zakomunikować, że dorobek twórczy, artystyczny i dydaktyczny pani Ewy Wencel jest tak imponujący, iż spokojnie można by obdzielić nim co najmniej kilku kandydatów aspirujących do otrzymania stopnia doktora habilitowanego. Tym samym spełnia wszystkie wymagania Ustawy o stopniach i tytułach naukowych.

Wniosuję na podstawie art. 221 ust 10 z dnia 20 lipca 2018r. *Prawo o Szkolnictwie Wyższym i Nauce* o nadanie Pani Ewie Wencel stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie sztuki, dyscyplinie sztuki filmowe i teatralne.

Teresa Sawicka

